

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 61.166 van 20 augustus 1996
in de zaak A. 70.288/X-6792.**

In zake : de stichting SKAL,
die woonplaats kiest bij
Advocaten F. de VISSCHER en G. SEPELIE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landbouw.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVE VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de stichting SKAL op 13 augustus 1996 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "de beslissing van de Minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote ondernemingen, van ongekennde datum, waarbij deze besluit dat er geen aanleiding is om verzoekster SKAL te erkennen in het kader van de Verordening (EEG) nr. 2092/91 en het Koninklijk Besluit van 17 april 1992 inzake de biologische produktiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwprodukten en levensmiddelen";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 13 augustus 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 augustus 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
G. SEPELIE, die verschijnt voor de verzoekende partij,
en van Advocaat A. VASTERSAVENDTS, die verschijnt voor
de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de verzoekende partij, een
privaatrechtelijke stichting naar Nederlands recht, op
24 oktober 1994 bij het ministerie van landbouw een
aanvraag heeft ingediend tot erkenning als particulier
controleorganisme, als bedoeld in artikel 9 van de
Verordening (E.E.G.) 2092/91 van 24 juni 1991 van de
Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de biolo-
gische produktiemethode en aanduidingen dienaangaande op
landbouwprodukten en levensmiddelen en in artikel 3 van
het koninklijk besluit van 17 april 1992 inzake de
biologische produktiemethode en aanduidingen dienaan-
gaande op landbouwprodukten en levensmiddelen; dat met
de bestreden beslissing die aanvraag wordt verworpen;
dat de beslissing verwijst naar artikel 9 van de Veror-
dening, meer bepaald naar de aldaar gestelde voorwaarden
inzake de "objectiviteit van de controleorganisatie ten
opzichte van de door haar te controleren marktdeelne-
mers" waarmee bij de erkenning rekening moet worden
gehouden (artikel 9.5, littera d)) en inzake de "doel-
treffendheid van de controles" die de nationaal bevoegde
instantie na de erkenning moet nagaan (artikel 9.6,
littera b), alsmede naar artikel 3 van het koninklijk
besluit van 17 april 1992, meer bepaald naar het vereis-

te "bewijs van goede faam" (artikel 3, §1), naar de verplichting om aan de bevoegde ambtenaren "toegang tot gebouwen en inzage van documenten" te verlenen (artikel 3, §2) en naar de aan de minister geboden mogelijkheid om "aanvullende voorwaarden op te leggen" (artikel 3, §3); dat de beslissing vervolgt:

"Uit de stukken die mijn diensten mij hebben voorgelegd en uit de gevoerde correspondentie, inzonderheid de brief van SKAL dd. 10 april 1996, blijkt dat SKAL in het verleden ernstig in gebreke bleef de Europese en nationale regelgeving na te leven, zodat mijn diensten terecht oordeelden dat de voorwaarden inzake naleving van de regelgeving waaronder o.m. de objectiviteit en doeltreffendheid van de controles voorzien bij de verordening en inzake bewijs van goede faam voorzien bij artikel 3 §1 van het koninklijk besluit niet aanwezig zijn.

Ook de mogelijkheid voor de bevoegde ambtenaar tot toegang tot gebouwen en tot inzage van documenten blijkt thans niet vervuld";

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de toepassing van de procedure van schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid het verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig stoort en de rechten van de verdediging van o.m. de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat om die reden die procedure slechts mag worden aangewend in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen

duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens; dat artikel 8, 6° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding voor de Raad van State te dien einde bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen; dat dit voorschrift aldus dient begrepen te worden dat de verzoekende partij aannemelijk moet maken dat een schorsing, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onmiskenbaar te laat zou komen omdat het nadeel dan reeds gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk, hersteld zou kunnen worden;

Overwegende dat verzoekster in haar uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en de hoogdringendheid, samengevat, aanvoert wat volgt : door de inwerkingtreding van de Verordening en van het koninklijk besluit van 17 april 1992 heeft zij haar activiteiten op de Belgische markt voor wat de officiële controle en certificering betreft reeds moeten staken en het ontberen van de meerwaarde verbonden aan de officiële erkenning die haar met de bestreden beslissing wordt geweigerd, zal haar op het stuk van de privaatrechtelijke controles die betrekking hebben op het gebruik van het keurmerk EKO, nog meer aangesloten bedrijven doen verliezen en een faire kans op eerlijke mededinging op de Belgische markt in de weg staan; rekening houdend bovendien met de motivering van de bestreden beslissing, met name doordat de verwerende partij daarmee haar en haar medewerkers beledigt en hen treft in hun eerbaarheid en goede naam, is het nadeel nog groter : de beslissing zal "gepast verspreid" worden door hen die er baat uit kunnen halen en die haar aanvraag om erkenning als officieel controleorganisme in andere lidstaten, waarvoor een goede naam en faam

dikwijls de voorwaarde is, willen bestrijden; het aldus uiteengezette nadeel is behoudens de onmiddellijke schorsing niet meer te herstellen : de aantasting van haar goede naam zal op het ogenblik dat de Raad van State uitspraak doet over de gewone schorsing "al lang een feit (zal) zijn", en die aantasting kan niet pecuniair hersteld worden, noch efficiënt en trefzeker rechtgezet, terwijl de negatief geformuleerde beslissing ook een negatief precedent inhoudt voor de erkenning als controleorganisme in andere lidstaten;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat zij stelt dat een schorsingsarrest verzoeksters rechtstoestand niet verandert in die zin dat zij ook na een schorsing niet erkend blijft en dat een geldelijk nadeel, of het derven van financieel voordeel in principe niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt erkend;

Overwegende dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het niet-verlenen van een gevraagde erkenning; dat dus, anders dan bij de vraag tot schorsing van een beslissing die een einde stelt aan een bestaande erkenning, enkel de vraag rijst of aannemelijk wordt gemaakt dat het behoud van het status quo aan verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, en of dit nadeel dermate dreigend is dat een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de realisatie ervan nog te beletten;

Overwegende vooreerst dat verzoekster geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit in redelijkheid kan opgemaakt worden dat, precies omdat verzoekster alsnog de geambieerde erkenning nog niet heeft bekomen, een dermate groot aantal van de thans nog bij verzoekster met het oog op het gebruik van het EKO-keurmerk aangesloten ondernemingen de samenwerkingsovereenkomst

met haar zullen beeindigen dat haar concurrentiepositie ingrijpend wordt aangetast; dat vervolgens ook het argument dat de motieven van de weigeringsbeslissing verzoeksters reputatie op zeer ruime schaal aantast, bij haar contractuele partners én bij de buitenlandse overheden die erkenningen verlenen, niet kan aangenomen worden; dat immers noch de Verordening 2092/91 van 24 juni 1991, noch het koninklijk besluit van 17 april 1992 de bekendmaking voorschrijft van een beslissing waarbij een erkenning geweigerd wordt en dus ook niet van de redenen waarop die weigering gesteund is zodat de eventuele bekendheid van buitenstaanders met de motieven van de weigeringsbeslissing uitsluitend het gevolg kan zijn hetzij van de mededeelzaamheid van de verzoekende partij zelf -wat haar eigen verantwoordelijkheid is- hetzij van een indiscretie binnen het bestuur, waarvoor evenwel geen enkele indicatie bestaat; dat trouwens een moreel nadeel in principe afdoende wordt hersteld door de vernietiging van de beslissing;

Overwegende evenwel, vóór alles, dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonst dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waarop zij zich beroept, zich zal realiseren binnen de termijn waarover de Raad van State beschikt om een vordering, ingeleid volgens de gewone schorsingsprocedure, af te doen;

Overwegende derhalve dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden om bij hoogdringendheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen; dat de vordering om die reden, en zonder dat ingegaan wordt op de door de verwerende partij opgeworpen excepties, verworpen moet worden,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig augustus 1900 zesennegentig, door de IVe vakantiekamer, die was samengesteld uit :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, wnd. voorzitter, staats-
raad,
Mevr. Ch. BAMPS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

A. VANDENDRIESSCHE.